

BÁRDOS LÁSZLÓ

Ne nézz...

A saját test immár benépesül.
Hol ismerős volt minden táj s alakzat,
ott most hívatlanul, kéretlenül
naponta újabb talányok fakadnak.

Flóra és fauna. Vagy panteon.
Mellékalakok, akármerre nézel —
ősi lapályon vagy magaslaton
kérész-istenek sokasága fészkel.

Gyanús csomó, duzzanat, görbület;
s a szüntelen rájuk tűző tekintet:
micsoda harc! Hátha a földüket
mélység valami megfjtést kihirdet.

Ha csak reá pillantsz, e csőcselék
ontja a jeleket, próféciákat.
De míg bármelyiket megértenéd,
újabb leckét ír elő retinádnak.

Ma így üzen: „vigyázz!” Holnap: „minek?”
Egy dudor hol ormótlan, hol szemernyi;
ígérete derengő évtized,
de máris feszült végtusád jelenti.

Thrombus-halmok és ödéma-hegyek.
Ne nézz, ne nézz hát tested távolába.
Magad elé s fölé nézz, egyre megy:
meredhetsz bízón üres láthatárra —

mert e sokat sejtető alvilág
öln o ly szótlán lény is megteremhet,
mely a bozótból maga is kilát,
s legvégül szemét szegezi szemednek.

Távol

Ugyan merre lapul meg az a mozdony? —
kérdi önmagát a képmutató.
Mintha nem tudná, merre volt az otthon,
s hogy a könyv homályban is látható.

Építi a talányt, pedig a képlet
könnyen megfejthető, kezdetleges;
a kisdíák mereng, lesi a képet,
mellyel tüstént távolságot szerez.

Csodás vonatot a könyvbéli ábrán,
piciny szerelvényt vonz be a szeme.
Nem sejtí, hogy kibéleli e bálvány,
s nem tud Istent szegezni ellene.

Vonat mögül, sínek alól kihorpad
az út, a kéreg ellöki fiát,
a szíken járás csak ketreche szoktat,
s a rácsokon túl nem lehet világ...

A távolság: leskelő szemüregből
vígan kicsillanó üveg golyó.
Összenéznek. Közöttük szó dereng föl,
csak szó: mindig s mindenre kapható.

S ha egykor őt az asztalhoz kötözte
a kép, mit kapkodás nem háborít:
ma súlya, terhe sincs — sorok mögötte,
s távolba lát, honnan épp távozik.